

STEVEN VAN BELLEGHEM

Take- over

De dubbele stem van Lena

Lannoo

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026

Concept: Steven Van Belleghem

Tekst: Emily Michiels en Koen Van Deun

Omslagontwerp: Roald Triebels

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

ISBN 978 90 599 6542 3

D/2026/45/321

NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Rava keek over haar schouder naar het kasteel dat steeds kleiner en kleiner werd. Had ze wel de juiste beslissing genomen? Zomaar weglopen van huis om de magische amulet, die al zo lang in de klauwen van de woudheks was, terug te veroveren? Ze schudde de twijfel uit haar hoofd en concentreerde zich op het pad voor haar. Ze was vastberaden om aan haar ouders te bewijzen dat ze wél volwassen en dapper genoeg was om haar vader op te volgen.

Zij en Rowen, haar trouwe vriendin, hadden net de rand van het woud bereikt. Vanaf nu zou hun pad bezaaid zijn met hindernissen, monsters en duisternis. Instinctief greep ze naar de dolk in de riem van haar mantel. Laat maar komen. Ze was een carnivoor.

‘Hè? Ze was een wát?’ Ik stop met nerveus aan mijn blonde, slordige paardenstaart pulken. ‘Zei je nu net “carnivoor”? Dat kan niet kloppen.’

Nomi bekijkt het schrift dat ik haar heb gegeven iets aandachtiger. Haar felblauw gelakte nagels steken af tegen het geruite cursuspapier. ‘Jawel. “Carnivoor”, zo staat het er. Kijk zelf maar.’

Ik pak mijn notitieboek terug en speur met mijn wijsvinger naar de zin. Ik wíst het. ‘Kláár voor. Ze was er kláár voor. Dat staat er. Kijk. Hier.’

Ik duw het boek bijna tegen Nomi’s neus, die haar beugel bloot begint te lachen. ‘Je weet dat er laptops bestaan hè, Lena, waar je gewoon mee kunt typen?’ Ze laat haar vingers in de lucht dansen. ‘Heel gemakkelijk, hoor. Ik wil het je wel leren.’

Ik geef mijn beste vriendin een duw. ‘Ga je me nog zeggen wat je ervan vindt, of niet?’

Ik had de hele ochtend vol spanning de uren afgeteld tot de eerste pauze. Die twee uren wiskunde leken eindeloos te duren. Ik kon niet wachten om het nieuwe hoofdstuk van mijn verhaal aan Nomi te laten zien, die al vanaf de eerste woorden van Rava en de woudheks mijn grootste fan is.

Nomi draait zich naar me toe en gaat in kleermakerszit zitten. Dezelfde kleur blauw van haar nagels zit in een fijn lijntje boven haar ogen, die maar net zichtbaar zijn onder een pikzwarte pony. De blauwe eyeliner is een groot geheim voor haar ouders, die de nagellak al met moeite toestaan. Nomi brengt hem ’s morgens aan in de toiletten, en haalt hem er altijd af voor ze de school uit loopt. Het is haar vaste ritueel, dat ze nog niet één keer is vergeten.

We zitten zoals altijd onder het afdak van de grote speelplaats, op het bankje tegen de muur van het muzieklokaal. Het is ons plekje sinds onze allereerste dag op het atheneum vorig jaar. We hoorden die dag pianomuziek, zagen een leeg bankje, en genoten de hele middag van een heel slechte repetitie van de schoolband. Het onzekere gevoel waarmee we op de middelbare school waren gestart, verdween bij elke valse noot een beetje meer.

‘Wat ik ervan vind? Het is top, Lena. Rava is echt een stoere prinses die alles en iedereen aankan. Het is duidelijk waar je jouw inspiratie vandaan hebt.’ Ze gooit speels een zwarte lok haar over haar schouder.

Ik lach opgelucht. ‘Echt? Je vindt het goed?’

Nomi knikt enthousiast. ‘Echt goed. En ik ben vooral benieuwd naar wat er nu gaat gebeuren. Wat wordt de eerste *challenge*?’

Ik trek mijn knieën op en zet mijn ooit witte sneakers op de bank. ‘Geen idee. Misschien een trol of zo?’

‘Hmm.’ Nomi speelt met de onzichtbare baard onder haar kin. ‘Een trol is wel echt al een eindbaas. Misschien een overstroming of zo? Oh, of met drijfzand!’

Ik knik terwijl ik alles gretig opschrijf. Dit is precies wat ik nodig had na twee lange weken paasvakantie. Ik had Nomi maar één keer gezien en, nu ik erover nadenk, niet veel vaker gehoord. En dat was niks voor ons. Meestal spreken we elkaar elke dag. Maar ik weet dat het niet zo goed gaat met Nomi’s oma, en dat ze daardoor veel op pad moest met haar ouders. Ik stuurde wel berichtjes, maar vaak zonder dat ik antwoord kreeg. Ik zag het als een teken dat ik Nomi met rust moest laten en gewoon af moest tellen tot school weer begon. Dan zou alles snel weer hetzelfde zijn. Zij en ik, samen op ons bankje, de puzzelstukjes van mijn verhaal in elkaar aan het klikken. Als één team, zoals het al sinds de kleuterklas was.

‘Hindernis met drijfzand’, zeg ik zangerig, terwijl ik de laatste letters noteer. ‘Vet.’

‘Oh! Of een vleesetende plant!’ gaat Nomi enthousiast verder. ‘Die over de hele breedte van het pad ligt... Gecamoufleerd, tot Rava en Rowen eroverheen wandelen... En dan... HAP.’

De bel gaat net op het moment dat Nomi met gestrekte armen in haar handen klappt.

We schieten allebei in de lach.

‘Mooi getimed’, zeg ik

‘Mijn gevoel voor drama? Altijd’, zegt Nomi, en ze zwaait haar benen sierlijk van de bank.

We steken de speelplaats over naar het hoofdgebouw van de school. Daar, op de tweede verdieping, wacht natuurkunde van De Troyer. Die had ik niet gemist in de vakantie.

‘Kijk’, zegt Nomi, terwijl we wachten tot de leerlingen voor

ons door de smalle deur naar binnen gaan. Met haar hoofd beweegt ze subtiel terug richting de andere kant van de speelplaats. Daar, op het bankje helemaal in de hoek, zit Finn voor zich uit te staren. Zijn zwarte krullen ontsnappen uit de donkere hoodie die bijna zijn hele gezicht bedekt. Hij zit weer eens helemaal in zijn eigen wereld, en in dat universum gaat de bel niet.

‘Ik heb Finn al zo lang niks meer horen zeggen, dat ik niet meer weet hoe zijn stem klinkt’, zeg ik.

Nomi trekt haar neus op. ‘Zijn nieuwe look dit jaar zegt in ieder geval duidelijk: ik ben een creep.’

Ik lach en hou de deur open voor Nomi. Ze loopt de trap op, en ik volg. ‘Hey,’ zeg ik, nu wat zachter, ‘hoe gaat het met je lola?’ Zo noemt Nomi haar oma.

Misschien werd mijn vraag begraven in de weergalmende stemmen in het trappenhuis, of misschien zat Nomi met haar gedachten al bij atomen en moleculen. In ieder geval: mijn beste vriendin antwoordde niet.

Het voordeel van natuurkunde is dat er geen vaste plaatsen zijn. Wanneer Nomi en ik het lokaal binnenwandelen, zijn er op de achterste rij nog een paar plekjes vrij. Bingo. We wurmen ons tussen enkele slenterende klasgenoten door en palmen snel twee krukken in. Ik haal mijn boek en mijn schrift uit mijn tas. Nomi schudt lachend haar hoofd.

‘Wat? Multitasken is goeie hersentraining, toch?’ zeg ik, terwijl de laatste leerlingen gaan zitten.

Vanaf mijn strategische plek achteraan zie ik hoe mijn klasgenoten even voorspelbaar zijn als altijd. De klik van Henri – of de Henrioten, zoals Nomi en ik ze noemen – zit als een blok op de middelste twee rijen. Vooraan zit de Heilige

Drievuldigheid. Dat is onze naam voor de populaire meisjes van de klas: Leti, Mona en Johanna. Vandaag hebben ze alle drie een complexe vlecht in hun haar, waarschijnlijk om te zien wie er straks de mooiste krullen door krijgt. Ze zitten tegen elkaar geplakt een video te bekijken onder de tafel, maar Leti schuift haar telefoon snel onder haar bil wanneer De Troyer zijn keel schraapt.

‘Dag allemaal, ga zitten – Henri, kijk voor je... Goed, wie kan voor mij nog eens uitleggen wat de kooi van Faraday is?’

De deur gaat open, en alle ogen gaan van onze leerkracht natuurkunde naar Finn, die met snelle, grote passen naar de achterste rij loopt.

‘Bedankt voor uw aanwezigheid, meneer Haverans. Kom maar hier zitten.’ De Troyer wijst naar de kruk recht voor zijn neus op de eerste rij. ‘En zet die capuchon af.’

Finn gooit zwiingend zijn tas op de grond. Meneer De Troyer probeert het geroezemoes van de klas te overstemmen door zijn eigen vraag te beantwoorden. ‘Een kooi van Faraday is eigenlijk gewoon een metalen doos waar elektriciteit of straling op botst’, zegt hij. ‘Er komen dus geen signalen doorheen. Doe je telefoon maar eens in een aluminium koektrommel: er zal niemand meer in je DM’s kunnen sliden.’ De hele klas begint luid te zuchten en met hun ogen te draaien. Maar ik niet. Ik zit met mijn hoofd al bij een ander verschijnsel. Drijfzand.

‘Deze maandag heeft al een hele week geduurd’, zeg ik tegen Nomi wanneer we na de laatste bel naar de fietsenstalling lopen. ‘Al valt afsluiten met Vermeersch nog wel mee.’

Als ik heel eerlijk ben, valt dat zelfs heel erg goed mee. Mevrouw Vermeersch geeft Nederlands, het enige vak waar ik

écht goed in ben. Ze laat me soms vooruitwerken in de les, of geeft me boeken mee die ze zelf als tiener gelezen heeft. Boeken over draken, helden en epische duels tot de dood – verhalen die ik zelf ook wil schrijven. Lena Lodewijks, beroemde schrijfster. Auteur van *Rava en de woudheks*. Vertaald in 88 talen. Verfilmd in Hollywood. Met enkel wereldsterren in de hoofdrollen. Laat me dromen, oké?

Mevrouw Vermeersch deed daarnet een beetje geheimzinnig over 'groot nieuws' dat ze morgen met de klas mag delen, maar waar vooral ik 'héél enthousiast' over zal zijn. Ze begrijpt in ieder geval heel goed hoe een cliffhanger werkt.

'Mmm-hmm, Vermeersch is chill', zegt Nomi afwezig. Sinds de lunch is ze veel stiller en ik heb geen idee waarom.

Ik spot mijn fiets en pak mijn sleutel. 'Wacht hier, dan wandel ik mee naar de bushalte', zeg ik tegen Nomi. Met wat geluk is haar bus weer te laat, en kan ik nog wat blijven hangen. Misschien vertelt ze dan eindelijk waarom ze sinds de middag zo anders doet. Ik klik mijn fiets los, neem hem aan de hand en vind Nomi bij de uitgang.

'Geen bus vandaag. Papa komt me halen.'

'Echt? Dat gebeurt nooit.'

Nomi's vader is vrachtwagenchauffeur. Wanneer wij de school uit lopen, is hij meestal nog kilometers aan het vreten op de een of andere Duitse snelweg.

'Hij heeft een vrije dag.'

Ik kijk mijn vriendin in de ogen. Er is iets, maar ze wil het duidelijk niet zeggen. Ik besluit het voorlopig los te laten. Morgen is een nieuwe dag. 'Oké, dan wacht ik ook tot hij er is.' We lopen samen de school uit.

'Je bent echt goed bezig met je verhaal', zegt Nomi, en ze haakt haar arm in de mijne. 'Ik weet zeker dat Rava nog geweldige avonturen gaat beleven.'

‘Dat denk ik ook, zeker als jij met zulke goede ideeën blijft komen’, antwoord ik, met warme wangen door het compliment.

‘Je hebt mij niet nodig. Al die geniale plottwists zitten gewoon hier’, zegt Nomi, en ze tikt met haar vrije hand tegen mijn hoofd.

‘Au!’ lach ik, en ik doe alsof ik met mijn fiets uit evenwicht raak.

Een zwarte auto flikkert met zijn lichten. ‘Da’s papa’, zegt Nomi, en ze stopt met wandelen.

‘Oké. Tot morgen!’ zeg ik, en ik buig over mijn fiets voor een knuffel.

‘Tot morgen’, zegt Nomi, en ze spreidt ook haar armen. Onze knuffel voelt nét iets steviger dan anders. Langer, ook.

‘Ja, ja, ik heb je ook gemist’, zeg ik lachend wanneer ik haar loslaat. ‘We zien elkaar morgen alweer, hoor. Doei!’

Ik stap op mijn fiets en rij weg. Pas dan besef ik dat Nomi haar blauwe eyeliner niet heeft afgeveegd.

De kasseien onderweg naar huis schudden me stevig door elkaar. Ook mijn gedachten botsen alle kanten op. Wat is er met Nomi? Waarom doet ze zo raar? Een drempel haalt me uit mijn gepieker, en een paar bochten verder sla ik af naar mijn straat. Ik rij het voetpad op en trap verder tot aan mijn huis, waar de garagedeur openstaat. Papa legt net zijn trolley in de kofferbak van de auto wanneer ik mijn voeten op de grond zet.

Mijn papa, de piloot. Ik word het nooit beu om hem in zijn uniform te zien. Zo cool. Zelfs wanneer hij met een veel te brede glimlach en met veel te uitgestrekte armen recht op mij afloopt. Ik klap de standaard van mijn fiets uit en tolereer zijn zeer publieke, dikke knuffel.

‘Je weet wat ik heb gezegd over fietsen op het voetpad, Leen.’

‘Als ik op al die kasseien moet blijven rijden, vallen mijn hersenen eruit. En dan wordt wiskunde pas écht een probleem.’

Hij geeft een kus op mijn hoofd, laat me los en doet de kofferbak dicht.

‘Mijn vluchtschema hangt op de koelkast, en in de koelkast vind je eten voor vanavond. Normaal ben ik morgen wel thuis wanneer je uit school komt.’

‘Je weet dat je dit allemaal vanmorgen al hebt gezegd, hè?’

Papa negeert mijn opmerking en dramt verder door. ‘Tante Marie weet dat ik weg ben. Zoals altijd ben je heel welkom bij haar. Ik stuur je een berichtje als ik ben geland in Oslo.’

Ik laat hem braaf uitspreken en knik dan bevestigend. Hij zegt altijd hetzelfde, en ik doe altijd hetzelfde: niet naar tante Marie gaan, maar gewoon muziek luisteren in mijn bed en verder sleutelen aan mijn verhaal.

Ik heb papa vorige zomer moeten smeken om me gewoon thuis te laten, in plaats van te gaan logeren bij ‘tante’ Marie – die eigenlijk gewoon de buurvrouw van twee huizen verder is. Na een paar keer proefdraaien krijg ik het huis nu voor mezelf. Al komt Marie af en toe nog altijd aanbellen om te zien of alles oké is.

Papa zet zijn handen in zijn zij, en ik voel dat hij aan het einde van zijn speech komt. Zijn laatste instructies ken ik intussen zo goed dat ik ze kan uitbeelden terwijl hij ze zegt. Net als het veiligheidspraatje van zijn stewards en stewardessen: ‘Doe de deur straks meteen op slot. Eet je groenten uit de koelkast op. Bel Marie als er iets is. Zet je wekker. Wees op tijd op school. En laat de lasagne in de diepvries voor volgende week.’

Hij pauzeert, alsof hij zich plots iets herinnert. ‘Hoe was school eigenlijk? Pittige eerste dag na de vakantie?’

‘Yep. En verwarrend. Nomi deed een beetje gek vandaag.’

Papa knikt een tijd, en klapt dan in zijn handen. ‘Schat, ik moet vertrekken. Ik zie je morgen, oké?’

‘Ja, ja.’

‘En als er iets is...’

‘Marie bellen.’

‘En je groenten...’

‘Jaaa, ja.’ Ik begin overdreven te zwaaien. ‘Dáág!’

Papa doet het portier open en stapt met één been al in.

‘Je gaat die lasagne opeten, hè?’

‘Sowieso.’

Hij lacht, zwaait en vertrekt. Ik wacht tot hij met de nodige bliepjes uit de garage rijdt en zet mijn fiets binnen. Eerst huiswerk. Dan lasagne. En dan: het woud in, met Rava en Rowen.

Met een volle maag laat ik me achterover op mijn kussens vallen. Ik peuter afwezig aan het gehavende behang achter mijn bed. Ik blijf eraan prutsen, en papa blijft van elke lucht-haven cliché toeristische posters meebrengen om over de gaten te plakken. Win-win, denk ik.

Ik denk terug aan vandaag. Hoe fijn het was om met Nomi over mijn verhaal te praten. Ik ga rechtop zitten en scan mijn kamer, op zoek naar mijn telefoon, om haar een berichtje te sturen. Ik heb hem sowieso meegenomen naar boven. Maar waar heb ik hem...

Mijn oog valt plots op iets anders. Een klein, wit doosje, midden op mijn bureau. Ik knijp mijn ogen samen. Wat is dat nu weer?

Ik ruil mijn bed in voor mijn bureaustoel. Op het doosje zit een blauwe post-it, met daarop in papa’s handschrift:

Een extraatje, voor wanneer je het eens moeilijk hebt. Paps xxx

Een cadeau? Zomaar? Deze dag wordt steeds gekker. Ik neem het doosje vast en bestudeer het. Het voelt... Zacht. En duur. De letters die op de bovenkant gedrukt zijn, kan ik volgen met mijn vingers: NERIO.

Wie of wat ben jij, Nerio?

Voorzichtig schuif ik het deksel omhoog. Het doosje is bijna volledig gevuld met een sponzige, zwarte mousse. Alleen in het midden ligt een soort... parel. Zonder te veel kracht te zetten haal ik het witte juweel uit zijn sponsgevangenis. Het is een ketting. Op de plek waar het zat in het doosje, zie ik een kleine QR-code. Ik laat het hangertje voor mijn ogen dansen. Mooi. Heel mooi eigenlijk. Misschien zelfs iets wat Rava om zou doen op de dag dat ze eindelijk haar troon verovert. Maar het is niks voor mij. Papa weet toch dat ik geen juwelen draag?

Ik leg de ketting zorgvuldig terug in het doosje. Ik zie morgen wel wat ik ermee doe. Hét grote voordeel van een papa die niet veel thuis is: ik kan er een nachtje over slapen.

Ik spot mijn telefoon op het groene poefje naast mijn bed en typ mijn berichtje naar Nomi.

Hey! Is alles oké? Vandaag was een beetje raar. Je mag altijd bellen. Of morgen vertellen. Slaap lekker voor straks xxx

Ik klik op 'verzenden', slaak een dramatische zucht en plof opnieuw in mijn kussens. Mijn eigen wereld is wat chaotisch vandaag. Tijd om naar een andere te ontsnappen. Ik haal mijn schrift en mijn pennenzak uit mijn tas, blader naar de laatste beschreven pagina's en schrijf een nieuwe titel: 'EEN STAP TE VER – HINDERNIS 1: DRIJFZAND'.

Flits.

Met een ruk draai ik mijn hoofd naar mijn bureau.

Hè?

Ik kan zweren dat ik daar net een geel licht heb zien
flikkeren.

Maar nu zie ik niks. Gewoon een wit doosje met daarin een
ketting.

Ik wrijf in mijn ogen. Dit is het teken dat deze dag gewoon
voorbij moet zijn.

Ik maak mijn bed leeg, doe mijn pyjama aan en kruip onder
de lakens. Het enige wat ik nu nog zie, is de straatverlichting
die onder mijn gordijnen uit komt.

Ik doe mijn ogen dicht. Heel even lijkt het alsof er iets in
de kamer zachtjes zoemt, op het ritme van mijn ademhaling.
Dan val ik in slaap.